

งานวิจัยชั้นเรียน
การพัฒนาทักษะการเขียนในภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึก
ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5
โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์”

นางสาววันรัตน์ ยะธา
ตำแหน่ง ครูชำนาญการ

ภาคเรียนที่ 1 ประจำปีการศึกษา 2568
โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์”
สังกัด สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาชลบุรี ระยอง

ชื่อเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนในภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5

โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์”

ผู้วิจัย ปวันรัตน์ ยะธา

ปีการศึกษา 2568

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ 3 ประการ คือ 1) เพื่อวิเคราะห์ปัญหาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์” 2) เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยพัฒนาขึ้น และ 3) เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดแบบฝึกดังกล่าว

กลุ่มตัวอย่าง คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จำนวน 40 คนที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โดยเลือกแบบเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ด้านการเขียนต่ำกว่าเกณฑ์เฉลี่ย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ประกอบด้วย 1) ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยที่พัฒนาขึ้นตามหลักการเรียนรู้แบบฝึกปฏิบัติอย่างมีขั้นตอน จำนวน 1 ชุด 2) แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อนเรียนและหลังเรียน ซึ่งครอบคลุมพฤติกรรมด้านการเขียนทั้งในด้านการใช้ภาษา การจัดลำดับความคิด และโครงสร้างของการเขียนและ 3) แบบประเมินความพึงพอใจของนักเรียนต่อชุดแบบฝึก

การดำเนินการวิจัย เริ่มจากการให้นักเรียนทำแบบทดสอบก่อนเรียน จากนั้นนักเรียนเรียนรู้ผ่านชุดแบบฝึกเป็นเวลา 4 สัปดาห์ ต่อเนื่องกันสัปดาห์ละ 2 คาบเรียน และประเมินผลด้วยแบบทดสอบหลังเรียน ข้อมูลที่ได้ถูกนำมาวิเคราะห์โดยใช้สถิติค่าเฉลี่ย ($\bar{x}$), ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (S.D.) และการทดสอบความแตกต่างของคะแนนก่อนและหลังเรียน (t-test)

ผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนเพิ่มขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเมื่อเทียบกับคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน โดยคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอยู่ที่ร้อยละ 43.35 ขณะที่คะแนนหลังเรียนเพิ่มขึ้นเป็นร้อยละ 60.40 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าชุดแบบฝึกมีประสิทธิภาพในการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียน นักเรียนสามารถเขียนได้อย่างมีโครงสร้าง ใช้ถ้อยคำได้ถูกต้องชัดเจน และสามารถเรียงลำดับความคิดได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ นักเรียนยังมีความพึงพอใจต่อชุดแบบฝึกในระดับสูง โดยระบุว่าชุดแบบฝึกช่วยให้เข้าใจเนื้อหาได้ง่ายขึ้น สนุก และสามารถนำความรู้ไปประยุกต์ใช้ในชีวิตประจำวันและการเรียนวิชาอื่นได้

สรุปได้ว่า การจัดการเรียนรู้โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะอย่างมีระบบเป็นแนวทางที่มีประสิทธิภาพในการส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

สารบัญ

บทที่ 1 บทนำ	หน้า
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย	2
ขอบเขตของการวิจัย	2
ตัวแปรที่ศึกษา	2
กรอบแนวคิดการวิจัย	3
นิยามศัพท์เฉพาะ	3
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	3
บทที่ 2 แนวคิดเชิงทฤษฎี/เอกสาร/งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	
ความหมายของการเขียน	4
ความสำคัญของการเขียน	4
หลักการเขียน	5
ลักษณะสำคัญของการเขียนที่ดี	6
ประโยชน์ของการเขียน	7
บทที่ 3 วิธีดำเนินการศึกษา	
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	8
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย	9
วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูล	9
การวิเคราะห์ข้อมูล	9
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	9
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	10
บทที่ 5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	
สรุปผลการศึกษา	12
อภิปรายผล	12
ข้อเสนอแนะ	13
บรรณานุกรม	14

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ภาษาถือเป็นเครื่องมือพื้นฐานและสำคัญที่สุดของมนุษย์ในการคิด การแสดงออก และการสื่อสาร ทั้งเพื่อถ่ายทอดความรู้ ความคิด ความต้องการ การบอกเล่า และการสร้างปฏิสัมพันธ์ในสังคม แม้ว่าการสื่อสารจะทำได้หลายวิธีทั้งทางวาจาและอวัจนภาษา เช่น ท่าทาง สีหน้า หรือสายตา แต่การใช้ภาษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ทักษะทางภาษา ทั้งสี่ด้าน ได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และ การเขียน ยังคงเป็นกลไกหลักในการสื่อสารที่มีประสิทธิภาพสูงสุด ซึ่งทักษะเหล่านี้ล้วนมีความสัมพันธ์และส่งเสริมกัน ทักษะการเขียนนั้นเป็นทักษะซับซ้อนที่ต้องอาศัยทั้งความรู้ด้านภาษา ความสามารถในการเรียบเรียงความคิดอย่างเป็นระบบ และการเลือกใช้ภาษาให้เหมาะสมตามหลักเกณฑ์ นับเป็นรากฐานสำคัญที่ช่วยบันทึกและถ่ายทอดความรู้ ภูมิปัญญา และประสบการณ์จากรุ่นสู่รุ่น และยังเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการเรียนรู้ในระดับที่สูงขึ้น

จากการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาไทยของผู้วิจัย ในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 พบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาด้านทักษะการเขียนภาษาไทยอย่างชัดเจน โดยเฉพาะเมื่อต้องทำข้อสอบอัตนัย ปัญหาที่พบคือ นักเรียนเขียนไม่ตรงประเด็น ใช้ถ้อยคำสับสนเกินไปจนขาดใจความสำคัญ มักใช้ภาษาพูดปะปนกับภาษาเขียน และไม่สามารถเรียบเรียงประโยคได้อย่างสละสลวย นอกจากนี้ ยังพบว่านักเรียนบางคนเลือกที่จะไม่ตั้งใจทำข้อสอบหรือปล่อยว่างคำตอบไว้ ซึ่งปัญหาเหล่านี้ล้วนสะท้อนให้เห็นถึงการขาดทักษะพื้นฐานและความไม่มั่นใจในการเขียนภาษาไทยอย่างแท้จริง

ยิ่งไปกว่านั้น ยังพบข้อสังเกตว่านักเรียนส่วนใหญ่ให้ความสำคัญกับทักษะการเขียนลดลง ขาดความสนใจและไม่เห็นความสำคัญของการเขียนภาษาไทยอย่างจริงจัง ส่งผลให้งานเขียนที่ออกมามีความผิดพลาด ขาดระบบระเบียบ และไม่สามารถถ่ายทอดความคิดออกมาได้อย่างชัดเจน ทั้งที่การเขียนเป็นทักษะพื้นฐานที่มีความซับซ้อนและจำเป็นต้องได้รับการพัฒนาอย่างต่อเนื่องและเป็นระบบ

ด้วยเหตุนี้ ผู้วิจัยในฐานะครูผู้สอนรายวิชาภาษาไทยจึงตระหนักถึงความเร่งด่วนของปัญหาดังกล่าว จึงเห็นควรดำเนินการวิจัยเพื่อพัฒนาและแก้ไขปัญหานี้อย่างเป็นระบบ โดยได้นำชุดแบบฝึกทักษะด้านการเขียนเพื่อส่งเสริมให้นักเรียนมีทักษะการเขียนที่ดีขึ้น ทั้งในด้านการใช้ภาษา การเรียบเรียงความคิด และการถ่ายทอดเนื้อหาได้อย่างถูกต้อง ชัดเจน และสมบูรณ์ ซึ่งคาดหวังว่าการพัฒนานี้จะช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรายวิชาภาษาไทย และสร้างพื้นฐานการเขียนที่แข็งแกร่งสำหรับการศึกษาในระดับที่สูงขึ้นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์และสำรวจปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์"
2. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยนำมาใช้
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดแบบฝึก

ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย ผู้วิจัยนำมาจากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย และหลักการเขียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์" ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์" ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 12 คน ซึ่งถูกคัดเลือกโดยวิธีเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักเรียนที่มีปัญหาด้านทักษะการเขียนต่ำกว่าเกณฑ์

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยเรื่อง "การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึก" ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จะดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ระหว่างวันที่ 16 มิถุนายน 2568 ถึง 26 กันยายน 2568

ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ (Independent Variable)

ชุดแบบฝึกการเขียนภาษาไทย

ตัวแปรตาม (Dependent Variable)

ผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียน (ที่เพิ่มสูงขึ้น)

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรอิสระ

ชุดแบบฝึกการเขียนภาษาไทย

ตัวแปรตาม

ผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

ชุดแบบฝึก (Exercise Set) หมายถึง สื่อการเรียนการสอนชนิดหนึ่งที่ทำขึ้นอย่างมีระบบ มีวัตถุประสงค์เพื่อให้นักเรียนได้ทบทวนความเข้าใจ พัฒนาทักษะ รวมถึงสร้างความชำนาญและความแม่นยำในเรื่องใดเรื่องหนึ่งเป็นพิเศษ

ชุดแบบฝึกการเขียนภาษาไทย หมายถึง ชุดแบบฝึกที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อใช้เป็นสื่อในการแก้ไขและพัฒนาทักษะด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียน โดยมีการวางแผนการฝึกทักษะไว้อย่างเป็นขั้นตอน ซึ่งจะช่วยให้ นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ ทบทวนความรู้ความเข้าใจ และพัฒนาทักษะตลอดจนเจตคติเกี่ยวกับการเขียนภาษาไทย อันจะนำไปสู่การมีทักษะทางการเขียนภาษาไทยที่มีประสิทธิภาพ

นักเรียน หมายถึง นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์" ที่ กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 12 คน ซึ่งถูกคัดเลือกโดยวิธีเฉพาะเจาะจง เนื่องจากมี ปัญหาด้านทักษะการเขียนต่ำกว่าเกณฑ์

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. นักเรียนมีความรู้ความเข้าใจที่ถูกต้องเกี่ยวกับหลักการเขียนและประเภทของงานเขียนต่าง ๆ
2. นักเรียนได้รับการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยให้มีประสิทธิภาพและได้มาตรฐานยิ่งขึ้น
3. นักเรียนสามารถนำความรู้และทักษะด้านการเขียนไปประยุกต์ใช้ในการเรียนรู้รายวิชาอื่น ๆ การปรับ ใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานสำคัญในการศึกษาต่อในระดับที่สูงขึ้นได้อย่างมีประสิทธิภาพ

บทที่ 2

แนวคิดทฤษฎี/เอกสาร/งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาวิจัยเรื่องการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์" ผู้วิจัยได้ศึกษาแนวคิด ทฤษฎี เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. ความหมายของการเขียน

การเขียน คือ การถ่ายทอดเรื่องราว ความรู้ ความคิด ความต้องการ และความรู้สึกของบุคคล ด้วยการเรียบเรียงถ้อยคำ ข้อความ หรือสัญลักษณ์ต่าง ๆ ให้ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อสื่อสารและสร้างความเข้าใจให้แก่ผู้อื่น

สนิท ตั้งทวี (2558 : 153) กล่าวถึง ทักษะการเขียนว่าเป็นเรื่องที่ค่อนข้างยากกว่าทักษะอื่น ๆ เนื่องจากเป็นการสื่อสารที่มีขั้นตอนซับซ้อน ผู้เขียนต้องมีความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้ตรงกับ ความหมายที่ตนต้องการจะถ่ายทอด

จุฬารัตน์ ชัยมณีวรรณ (2565 : 8) กล่าวถึง การเขียนเป็นการสื่อสารของมนุษย์ซึ่งต้องอาศัย ภาษาที่เป็นลายลักษณ์อักษรเป็นสื่อ เพื่อ ถ่ายทอดความรู้สึกต่าง ๆ ให้ผู้อ่าน การเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างยาก ผู้เขียนจะต้องมีความรู้และประสบการณ์ใน การเขียนจึงจะสามารถช่วยให้การเขียนประสบความสำเร็จได้

พระมหานรินทร์ ประสมพงศ์,พระมหาสมศักดิ์ ทองบ่อ และคณะ (2566) การเขียนคือการ ถ่ายทอดความคิดความรู้สึกและประสบการณ์ออกมาเป็นลายลักษณ์อักษรการเขียนมีความสำคัญต่อมนุษย์เพราะ การเขียนเป็นการสื่อสารที่ช่วยให้มนุษย์สามารถเก็บรักษาและถ่ายทอดข้อมูลข่าวสารต่าง ๆ ได้นานกว่าทักษะการส่ง สารประเภทอื่น การเขียนเป็นทักษะที่ต้องฝึกอยู่เป็นประจำ เพื่อให้เกิดความชำนาญ ผู้ที่เขียนได้ดีต้องมีความรู้ ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารในเรื่องต่าง ๆ

สรุปได้ว่า การเขียนเป็นทักษะการส่งสารที่สำคัญและซับซ้อน ซึ่งต้องอาศัยทักษะกระบวนการอื่น ๆ ประกอบกัน เช่น ทักษะการฟัง การอ่าน กระบวนการคิด และทักษะการใช้ภาษาที่ดี ผู้เขียนจึงต้องมีความรู้ ประสบการณ์ และความสามารถในการเลือกใช้คำ สำนวน โวหาร มาเรียบเรียงอย่างสละสลวยถูกต้อง เพื่อให้การ สื่อสารบรรลุผล

2. ความสำคัญของการเขียน

แม้ในปัจจุบันจะมีวิธีการสื่อสารที่หลากหลาย แต่การเขียนยังคงมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่ง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านการศึกษา ดังที่ สนิท สัตโยภาส (2554 : 142) ได้กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนไว้สรุปได้ดังนี้

1. การเขียนเป็นเครื่องมือสื่อสารหลัก ที่ใช้ในการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิดและสติปัญญาของมนุษย์

2. เป็นเครื่องมือสำคัญในการถ่ายทอดวัฒนธรรมและมรดกด้านภูมิปัญญาจากรุ่นสู่รุ่น

3. ช่วยในการเผยแพร่และกระจายความรู้ความคิดได้อย่างกว้างขวางและรวดเร็ว

4. เป็นการบันทึกทางสังคมที่ให้คุณค่าและประโยชน์มหาศาลแก่ชนรุ่นหลัง

5. สามารถเป็นปัจจัยสำคัญที่ทำให้บุคคลประสบความสำเร็จในชีวิต โดยเฉพาะด้านการศึกษา

และอาชีพ

จากที่กล่าวมาข้างต้น จะเห็นได้ว่าการเขียนมีความสำคัญในหลายด้าน ทั้งในฐานะที่เป็นอาชีพซึ่งสามารถสร้างรายได้ให้แก่กเขียน และยังเป็นปัจจัยที่ช่วยส่งเสริมให้บุคคลประสบความสำเร็จในชีวิตการทำงานได้อีกด้วย

3. หลักการเขียนที่ดี

การเขียนเป็นทักษะที่ต้องอาศัยความเอาใจใส่และการฝึกฝนอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความรู้ความสามารถ และความชำนาญในการถ่ายทอดเนื้อหาได้อย่างถูกต้องและเหมาะสม ทั้งยังช่วยลดความผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นในการสื่อสาร (สุคนธ์ สินธพานนท์, 2559) ดังนั้น ผู้เขียนจึงควรยึดถือหลักการเขียนที่เป็นแนวทางสำคัญ ดังต่อไปนี้ (จุฬารัตน์ ชัยมณีวรรณ (2565 : 8))

1. มีความถูกต้อง คือ ข้อมูลถูกต้อง ใช้ภาษาได้ถูกต้องเหมาะสมตามกาลเทศะ

2. มีความชัดเจน คือ ใช้คำ ที่มีความหมายชัดเจน รวมถึงประโยคและถ้อยคำ าสำนวน เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจ ได้ตรงตามจุดประสงค์

3. มีความกระชับและเรียบง่าย คือ รู้จักเลือกใช้ถ้อยคำ วรรคตาเข้าใจง่าย ไม่ฟุ่มเฟือย เพื่อให้ได้ใจความ ชัดเจน กระชับ ไม่ท ำให้ผู้อ่านเกิดความเบื่อหน่าย

4. มีความประทับใจ โดยการเลือกใช้ถ้อยคำ ำให้เกิดภาพพจน์ อารมณ์ และความรู้สึกประทับใจ มีความหมาย ลึกซึ้งกินใจ ชวนติดตามให้อ่าน

5. มีความไพเราะทางภาษา คือ ใช้ภาษาสุภาพ มีความประณีตทั้งสำนวนภาษา และลักษณะเนื้อหา อ่านแล้วรู้สึกชื่น

6. มีความรับผิดชอบ คือ ต้องแสดงความคิดเห็นอย่างสมเหตุสมผล มุ่งให้เกิดความรู้ และเกิดทัศนคติอัน เป็นประโยชน์แก่ผู้อื่น

กล่าวคือ หลักการเขียนเป็นแนวทางสำคัญที่ช่วยให้การสื่อสารเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ ผู้เขียนควรใช้ภาษาให้ถูกต้อง ชัดเจน กระชับ และเหมาะสมกับกาลเทศะ รวมทั้งคำนึงถึงความไพเราะ ความประทับใจ และความรับผิดชอบต่อผู้อ่าน เพื่อให้ผลงานเขียนมีคุณภาพและบรรลุวัตถุประสงค์ของการสื่อสาร

4. ลักษณะสำคัญของการเขียนที่ดี

พระมหานรินทร์ ประสมพงศ์, พระมหาสมศักดิ์ ทองบ่อ และคณะ (2566) การเขียนได้ดีและมีประสิทธิภาพถูกต้องชัดเจนตามหลักการเขียนเป็นสิ่งที่สำคัญมากดังนั้นจึงมีความจำเป็นที่จะพัฒนาศักยภาพของผู้เขียนให้มีทักษะในการเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพและมีความถูกต้องแม่นยำ เพื่อเป็นประโยชน์ในการเขียนติดต่อสื่อสารในชีวิตประจำวันมากยิ่งขึ้น

จุฬารัตน์ ชัยมณีวรรณ (2565 : 10) กล่าวว่าในด้านลักษณะสำคัญของการเขียนนั้น ผู้รู้ได้กล่าวว่า การเขียนที่มีคุณภาพควรมีความถูกต้อง ชัดเจน กระชับ และใช้ถ้อยคำอย่างเหมาะสม พร้อมทั้งแสดงความรับผิดชอบต่อนักอ่าน เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและเกิดประโยชน์สูงสุด

สมบัติ ศิริจันดา (2554 : 95-96) ได้กล่าวว่า งานเขียนที่ดีควรพิจารณาจากลักษณะสำคัญ 3 ประการ ซึ่งสรุปได้ดังนี้

1. ท่วงทำนองการเขียน หมายถึง ลักษณะลีลาเฉพาะตัวในการสร้างสรรคงานเขียนของผู้เขียนให้มีความแปลกใหม่ และน่าสนใจ ซึ่งท่วงทำนองการเขียนที่ดีนั้นต้องประกอบด้วยความคิดที่มีความแปลกใหม่และเนื้อหา เหมาะสมกับรูปแบบของการเขียน

2. องค์ประกอบของเนื้อหา กล่าวคือเนื้อหาของงานเขียนมักประกอบไปด้วยย่อหน้าหลาย ๆ ย่อหน้า ซึ่ง ย่อหน้าที่ดีควรมี 3 ลักษณะได้แก่ มีเอกภาพ มีสัมพันธภาพ และมีสารัตถภาพ

3. การใช้ภาษา ภาษาคือเครื่องมือที่ผู้เขียนใช้ถ่ายทอดเนื้อหาอันได้แก่ ถ้อยคำสำนวนโวหาร เครื่องหมายวรรคตอนต่าง ๆ ซึ่งผู้เขียนต้องใช้ภาษาให้เหมาะสมกับเพศ วัย การศึกษา ตลอดจนความสนใจของผู้อ่าน ซึ่งองค์ประกอบของการใช้ภาษาได้แก่ สุภาพ เหมาะสม กระชับ รัดกุม ถูกต้องชัดเจน และสละสลวย ไร้อารมณ์

งานเขียนที่ดีควรมีท่วงทำนองการเขียนที่แสดงลักษณะเฉพาะตัว มีเนื้อหาที่มีเอกภาพ สัมพันธภาพ และสารัตถภาพ พร้อมทั้งใช้ภาษาอย่างเหมาะสม สุภาพ ถูกต้อง และสละสลวย เพื่อให้การสื่อสารมีประสิทธิภาพและน่าสนใจต่อผู้อ่าน

5. ประโยชน์ของการเขียน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านการเขียนเป็นเครื่องช่วยส่งเสริมพัฒนาการทางสติปัญญา และความคิดให้กับเด็กได้เป็นอย่างดี ผู้เรียนจะสามารถใช้ภาษาได้ดีหรือไม่ขึ้นอยู่กับกลวิธีการสอนของครูเป็นสำคัญ การสอนที่กระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงออกด้านความคิดสร้างสรรค์จึงเป็นสิ่งจำเป็นอย่างยิ่ง จากความสำคัญของการเขียนดังกล่าว จึงจำเป็นอย่างยิ่งที่จะต้องพัฒนา และส่งเสริมความสามารถในการเขียนเพื่อการสื่อสารภาษาไทยให้เกิดขึ้นกับนักเรียน โดยเฉพาะผู้เรียนในระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน (อัจฉรา ชิวพันธ์, 2554, น. 163)

จุฬารัตน์ ชัยมณีวรรณ (2565 : 10) ประโยชน์ของการเขียนนั้นจะทำให้เรามีความรู้ใหม่ ๆ จากการเขียน ได้รับประสบการณ์การเขียนที่หลากหลาย มีความรู้ใหม่ ๆ จากการเขียน สามารถพัฒนาความรู้ในการ

เขียนให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้นต่อไป

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนด้านการเขียนมีบทบาทสำคัญในการพัฒนาความคิดของผู้เรียน โดยทักษะในการเขียนจะมีประสิทธิภาพขึ้นอยู่กับวิธีการสอนของครูเป็นปัจจัยหลัก การเรียนการสอนที่เปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้แสดงความคิดอย่างสร้างสรรค์จะช่วยเสริมพัฒนาการด้านการเขียนและเพิ่มศักยภาพในการสื่อสารภาษาไทยให้ดียิ่งขึ้น

บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย

ในการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึก ของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์” ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาตามขั้นตอน ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. ตัวแปรที่ศึกษา
3. กรอบแนวคิดการวิจัย
4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
5. วิธีการเก็บรวบรวมการวิจัย
6. การวิเคราะห์ข้อมูล
7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1.1 ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียน
ทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์” จำนวน 40 คน

1.2. กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 โรงเรียน
ทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์” จำนวน 12 คน ที่มีปัญหาในด้านทักษะการเขียน

2. ตัวแปรที่ศึกษา

ตัวแปรอิสระ ชุดแบบฝึกการเขียนภาษาไทย

ตัวแปรตาม คะแนนผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น

3. กรอบแนวคิดการวิจัย

ตัวแปรอิสระ
ชุดแบบฝึกการเขียนภาษาไทย

ตัวแปรตาม
ผลสัมฤทธิ์การเขียนภาษาไทยของนักเรียนสูงขึ้น

4. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดแบบฝึกการเขียนภาษาไทย จำนวน 1 ชุด
2. แบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน จำนวน 1 ชุด มีทั้งหมด 20 ข้อ

5. วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลวิจัย

1. ผู้วิจัยทำการทดสอบก่อนเรียน เพื่อประเมินทักษะการเขียนของนักเรียน โดยใช้แบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จำนวน 20 ข้อ
2. ให้นักเรียนทำแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย ซึ่งผู้วิจัยได้จัดทำขึ้น จำนวน 1 ชุด
3. ผู้วิจัยตรวจและให้คะแนนแบบฝึกทักษะการเขียนของนักเรียน เพื่อประเมินผลการฝึกฝน
4. ดำเนินการทดสอบหลังเรียน โดยให้นักเรียนทำแบบทดสอบอีกครั้ง เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเขียนก่อนและหลังการเรียน

6. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยนำข้อมูลที่รวบรวมได้มาศึกษา วิเคราะห์ และเปรียบเทียบคะแนนร้อยละของนักเรียนจากผลการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนในด้านการเขียนภาษาไทย เพื่อหาความแตกต่างของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

7. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ ได้แก่ ค่าเฉลี่ยร้อยละของคะแนนแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อเปรียบเทียบผลการพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนหลังได้รับการฝึกฝน

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการวิจัยเรื่อง “การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยโดยใช้ชุดแบบฝึกของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์” ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลจากผลการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียน เพื่อนำมาวิเคราะห์และนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังต่อไปนี้

ตารางที่ 1 สรุปผลคะแนนการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน

เลขที่	ชื่อ-สกุล	คะแนนก่อนเรียน (20)	คะแนนหลังเรียน (20)
1	เด็กชายกษิตศ พูลเกตุ	10	11
2	เด็กชายกิตตินันท์ เหมวัน	8	10
3	เด็กชายจิระภัทร เจริญขำ	3	10
4	เด็กชายชิตวิทย์ กลิ่นจันทร์	9	11
5	เด็กชายณัฐชนน ศรีนันทา	8	10
6	เด็กชายณัฐพร จันทร์บำรุง	9	10
7	เด็กชายธนกร ทองมาก	7	12
8	เด็กชายภาณุเดช มีसानุ	4	10
9	เด็กหญิงลูกจันทร์ พรหมสุรินทร์	10	16
10	เด็กหญิงนานา แซ่วี	8	14
11	เด็กหญิงณัฐนิชา ชีตารักษ์	9	16
12	เด็กหญิงพัมมัย ขาติ	12	15

ตารางที่ 2 ตารางแสดงคะแนนเฉลี่ย และค่าร้อยละของคะแนนทดสอบก่อนเรียน และหลังเรียนของนักเรียน

คะแนน	จำนวนนักเรียน	คะแนนเต็ม	คะแนนเฉลี่ย	ร้อยละ
ก่อนเรียน	12	20	8.67	43.35
หลังเรียน	12	20	12.08	60.4

จากตารางที่ 2 พบว่า ผลคะแนนการทดสอบหลังเรียนทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จำนวน 12 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 8.67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 43.35 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 12.08 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 60.40 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีพัฒนาการและความก้าวหน้าในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน หลังจากได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์” ได้สรุปอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

1. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อวิเคราะห์และสำรวจปัญหาการใช้ภาษาไทยในการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์"
2. เพื่อพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะที่ผู้วิจัยนำมาใช้
3. เพื่อเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้านการเขียนภาษาไทยของนักเรียนก่อนและหลังการใช้ชุดแบบฝึก

2. ขอบเขตของการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

เนื้อหาที่ใช้ในการพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย ผู้วิจัยนำมาจากหนังสือเรียนวิชาภาษาไทย และหลักการเขียนตามหลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พ.ศ. 2551 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2560)

ขอบเขตด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์" ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 40 คน

กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา "กรุงไทยอนุเคราะห์" ที่กำลังศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 12 คน ซึ่งถูกคัดเลือกโดยวิธีเฉพาะเจาะจง (Purposive Sampling) จากนักเรียนที่มีปัญหาด้านทักษะการเขียนต่ำกว่าเกณฑ์

ขอบเขตด้านระยะเวลา

การวิจัยเรื่อง "การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึก" ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จะดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 ระหว่างวันที่ 16 มิถุนายน 2568 ถึง 26 กันยายน 2568

3. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

1. ชุดแบบฝึกการเขียนภาษาไทย จำนวน 1 ชุด
2. แบบทดสอบก่อนเรียน - หลังเรียน จำนวน 1 ชุด มีทั้งหมด 20 ข้อ

4. สรุปผล

จากการวิจัยเรื่อง การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทย โดยใช้ชุดแบบฝึก ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 โรงเรียนทุ่งศุขลาพิทยา “กรุงไทยอนุเคราะห์” สรุปผลได้ดังนี้ ผลคะแนนการทดสอบหลังเรียนทักษะการเขียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 จำนวน 12 คน พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 8.67 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 43.35 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 12.08 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 60.40 ผลการเปรียบเทียบคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียนแสดงให้เห็นว่า นักเรียนมีพัฒนาการและความก้าวหน้าในการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นอย่างชัดเจน หลังจากได้รับการพัฒนาโดยใช้ชุดแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทย

5. อภิปรายผล

จากผลการวิจัยพบว่า คะแนนเฉลี่ยหลังเรียนของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1/5 สูงกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญ ซึ่งแสดงให้เห็นว่านักเรียนมีพัฒนาการด้านการเขียนภาษาไทยเพิ่มขึ้นหลังจากได้รับการเรียนรู้ด้วยชุดแบบฝึกทักษะการเขียนภาษาไทยที่ผู้วิจัยเรียบเรียงและสร้างขึ้น สาเหตุที่นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น อาจเป็นเพราะชุดแบบฝึกทักษะดังกล่าวได้ออกแบบให้มีลำดับขั้นตอนการฝึกเขียนอย่างเป็นระบบ ตั้งแต่การคิดวิเคราะห์ การเรียบเรียงข้อความ ไปจนถึงการถ่ายทอดความคิดเป็นลายลักษณ์อักษร ทำให้นักเรียนได้ฝึกฝนและพัฒนาทักษะอย่างต่อเนื่อง อีกทั้งกิจกรรมในแบบฝึกยังช่วยส่งเสริมให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและความมั่นใจในการเขียนมากขึ้น

ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับแนวคิดของนักการศึกษาหลายท่านที่เห็นว่าการใช้แบบฝึกทักษะเป็นเครื่องมือสำคัญในการพัฒนาทักษะทางภาษา เนื่องจากช่วยให้นักเรียนได้ลงมือปฏิบัติจริง และสามารถประเมินความก้าวหน้าของตนเองได้อย่างเป็นรูปธรรม

ข้อเสนอแนะ

1. ครูผู้สอน ควรดำเนินการจัดทำชุดแบบฝึกเพื่อพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนให้มีความหลากหลาย และครอบคลุมเนื้อหาด้านการเขียนในหลายรูปแบบ เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการเขียนได้อย่างรอบด้าน
2. ควรสร้างความร่วมมือระหว่างครูในกลุ่มสาระการเรียนรู้ต่าง ๆ เพื่อร่วมกันส่งเสริมและพัฒนาทักษะการเขียนของนักเรียนอย่างต่อเนื่องและสม่ำเสมอ โดยบูรณาการทักษะการเขียนเข้ากับการเรียนการสอนในแต่ละรายวิชา
3. ครูผู้สอนควรให้ความสนใจและโอกาสแก่นักเรียนที่มีผลการเรียนอ่อน หรือขาดความรับผิดชอบในการทำงาน รวมถึงนักเรียนที่ขาดความกระตือรือร้นในการเรียน ให้ได้รับการดูแล แนะนำ และฝึกฝนเพิ่มเติม เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องและพัฒนาทักษะการเขียนของตนเองให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

บรรณานุกรม

อัจฉรา ชิวพันธ์. (2554). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาประจำชาติ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

จุฬารัตน์ ชัยมณีวรรณ. (2565). การพัฒนาทักษะการเขียนภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.

พระมหานรินทร์ ประสมพงศ์, พระมหาสมศักดิ์ ทองบ่อ และคณะ. (2566). การพัฒนาทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.

สนิท ตั้งทวี. (2558). การพัฒนาทักษะภาษาไทยเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สนิท สัตโยภาส. (2554). หลักการเขียนภาษาไทยอย่างมีประสิทธิภาพ. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.

สุคนธ์ สินธพานนท์. (2559). การพัฒนาทักษะการเขียนและการสื่อสารภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยศิลปากร.

สมบัติ ศิริจันดา. (2554). ศิลปะการเขียนภาษาไทย. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์.